

Lektorka Vlasta Dubinová učí podebradské seniory „krotit“ internet

Zatímco někdo má život jak stojatou vodu, jiný se ocitne na divoké řece, která mu přináší jednu výzvu za druhou. Jde jen o to, zda raději zakotví u břehu, nebo se pustí po proudu. Pedagožka Vlasta Dubinová zvolila druhou variantu. Také proto jejím počítačovým kurzem prošlo už dvaadvacet seniorů z Poděbrad.

Text a foto: **Monika Langrová**

S rodilou Poděbradčankou Vlastou Dubinovou mám schůzku v Komunitním centru v Domově pro seniory Luxor. Právě tady probíhají individuální počítačové kurzy, které už třetím rokem vede. „A v jakém souboru najdeš ty fotografie?“ ptá se s úsměvem své „žákyně“ Markětu Rožovou. „Lidé vítají, že se na počítačích učí sami, nikoliv ve skupince. A dále jsou rádi, že je vyučuje někdo, kdo už je také babičkou. O hodině někdy stihneme probrat i jejich starosti. Těší mě, že jim mohu současně poskytnout psychologickou podporu,“ říká mi už na kolonádě u kávy. Poté vypravuje, jak se k této práci dostala.

Devětadvacet let byla kantorkou. Nejdříve působila v Sokolči a pak na podebradské „Masaryčce“. Tady byla vůbec první, kdo měl mezi dětmi hendikepovaného žáka. „Třídou jsem učila pět let. Původně mi slibovali, že Tomáš bude mít asistenta a ve třídě bude méně žáků. Nakonec jsem to musela zvládnout sama a pátý ročník končilo šestadvacet dětí,“ vzpomíná Vlasta Dubinová. Dodnes je se zmíněnou třídou v kontaktu. „Pořád drží při sobě, vždycky mi zavolají, když dělají sraz. Nikdy jsem nelitovala, že jsem danou třídu vzala. Po všech stránkách to pro mě bylo přínosné,“ podotýká k tomu.

Po jedenácti letech učitelování v Poděbradech se vrátila do Sokolče, kde ji čekalo několik roků ředitelování. Ale nebylo to ono. Samé papírování. Změna přišla v okamžiku, kdy se jí ozval bývalý ředitel Luxoru Jan Chalupa s tím, že otevírá v domo-

vě pro seniory vzdělávací centrum a zda by jej nechtěla vést. „Doma jsme udělali rodinnou poradou. Dcery už byly velké a o prázdninách mě nepotřebovaly. Manžel mi řekl, že když to nezkusím, nebudu vědět, o čem je život v jiném oboru.“ Nabídku tedy přijala. Vypadalo to „akčně“, což její nátuře vyhovovalo. Ale realita byla jiná. Centrum se nerozjelo podle jejich představ, opět to vypadalo, že ji čeká především úředničina v kanceláři. Až do té doby, kdy jí nabídli místo vedoucí projektu Kompas pro lidi po cévní mozkové příhodě. „Během dvou měsíců jsem udělala neskutečnou životní rozhodnutí. Opustila jsem po mnoha letech jistotu – školství, chvíli byla v Luxoru a pak jsem začala dojíždět do Prahy,“ hodnotí dnes své kroky paní Vlasta. Jak sama říká, byla to pro ni výzva. A udělala dobře, že ji přijala. „Začala jsem se pohybovat ve sféře pro mě dosud neznámé. Setkávala jsem se s lékařskými kapacitami a především jsem se musela naučit mluvit jinak než s dětmi ve škole,“ říká s úsměvem. To vše byl také potřebný základ pro její dnešní práci. Měla na starosti program pro resocializaci lidí po cévní mozkové příhodě, který mimo jiné zahrnoval počítačový kurz a později i metodu EEG Biofeedback pro zdokonalování činnosti mozku. Ale vše bylo ohraničené dotací na dva roky. Psal se rok 2009 a Vlasta Dubinová si říkala, co dál...

A přišla další výzva. „Řekla jsem si, že když mám hotový kurz ‚biofeedbacku‘, udělám se pro sebe. Věděla jsem, že jdu do nejistoty, ale – opět za podpory rodiny – jsem to zkusila.“

A vyšlo to. Agentura Vlasta fungovala nejdříve na Jiřího náměstí a poté se před rokem přestěhovala na „Riegrák“. „Děláme nejen EEG Biofeedback, ale také nácviky pro předškoláky a děti s dysfunkcemi, grafomotoriku, různé psychoterapie pro děti i dospělé,“ vypočítává některé ze služeb agentury a dodává, že to představuje její celodenní náplň mimo úterý a čtvrtky, kdy se věnuje počítačovým kurzům. „Když nastoupil do Luxoru současný ředitel Jaromír Novák, nabídl mi, zda je chci v komunitním centru vést. Jsou určeny především pro lidi zvenčí. Jejich výjimečnost spočívá v tom, že se jedná o individuální výuku šitou na míru každému jednotlivci. Ten si na začátku stanoví cíl, co by se chtěl na počítači naučit a spolu se to pak snažíme během třiceti výukových hodin naplnit.“

“

Mít sílu na to, co můžu změnit, trpělivost s tím, co změnit nemůžu a moudrost umět rozlišit mezi obojím.

Motto Vlasty Dubinové

Zatím nejstaršímu „žáku“, který kurz absolvoval, bylo čtyřiaosmdesát. „Byl naprosto úžasný. Já myslím, že se neurazí, pokud ho budu jmenovat. Byl to pan profesor Jiří Navrátil. Když se mu podařilo poslat první e-mail, řekl mi radostně: ‚To je úžasné, paní Vlasto. Já komunikuji virtuálně.‘ Nejmladšímu klientovi je kolem pětadesáti.“ Zájem o několikaměsíční bezplatný kurz je obrovský. V současnosti má Vlasta Dubinová desítky dalších čekatelů a ze všech sil se bude snažit, aby kurzy dotované Středočeským krajem i nadále pokračovaly.

Jako hlavní motivaci svých klientů uvádí možnost komunikovat prostřednictvím psaní nebo telefonování po internetu s dětmi a příbuznými, kteří jsou například v zahraničí. „Někteří lidé mají zpočátku strach. Sednou k počítači a říkají mi: ‚Abych s tím něco neudělal.‘ Opáčím jim, že by se s tím něco stalo leda v případě, že by to spadlo na zem. Chválí si, že na mě mám trpělivost. Mají třeba zkušenost, že jim to chtěl někdo z rodiny vysvětlit, ale byl na ně příliš rychlý. Mám ráda, když se účastníci mých kurzů scházejí, a tak děláme vánoční a velikonoční posezení. Zvu i klienty, kteří už skončili, je to vždy velmi milé setkání. Sdělují si navzájem, co už na počítači umějí. S mnohými z nich si tykám, je to osobnější a usnadňuje to mou práci.“ Nutno podotknout, že svěřenci paní Dubinové uspěli se svými počítačovými prezentacemi i na nedávné výstavě Šikovné ruce našich seniorů v Lysé nad Labem. „Nejkrásnější na tom všem je, že lidé nerezignují, ale chtějí sami se sebou i ve starším věku ještě něco udělat. Tím jsou vnitřně mladí,“ vyznává se lektorka.

Mezi tím vším Vlasta Dubinová ještě stíhala práci v nízkoprahovém klubu v Českém Brodě u sportovních aktivit a také ve svých čtyřiašedesáti letech vystudovala na Karlově Univerzitě dvouleté rozdílové studium speciální pedagogiky – psychopedie, která se zabývá co nejširším zapojením lidí s mentálním nebo psychickým postižením do běžného života. A k tomu všemu v současné době bývalá závodní basketbalistka trénuje v „Biosce“ přípravku nejmenších dětí. „Baterky“ prý trojnásobná babička dobývá se svými vnoučaty.

Na závěr našeho povídání se Vlasta Dubinová usmívá a sděluje mi, že co do zájmu o výuku na počítačích ženy s převahou válčují muže. „Těm se do toho moc nechce. V současné době kurz absolvují pouze dva z nich.“

Vlasta Dubinová (vpravo) uvádí Markětu Rožovou do komunikace po internetu.